

prodest habetibus. Iusticia uero aliis, & miseris prodest, quæ patré & fratré nō nouit, sed nouit ueritatē, personā nō accipit, sed deū imitatur. Discite ergo benefacere: uirt⁹ enī discēda est, nec naturæ tantū bonū sufficit ad iusticiā, nīl quis erudiatur cōgruis disciplinis. Discēda est ergo iusticia & magistrorum terenda sunt limina. Sæcularis autē iudex acceptis muneribus condēnat insontem & reum liberat. Quod interdum de ecclesiæ principibus dici potest, q̄ propter munera lacerent legem & nō perducunt iudiciū ad finem.

Cap. xxviii. de fide, spe, & timore.

Spei diffinatio.
Si autē fides (ut inquit apostolus Paulus.) Est substātia sperandarū rerum quas speramus & index rerum quas nō uidemus. Credere & fide quis debet, q̄ deus ea quæ p̄mittit potes est adimplere, & spem suā in futurum trāſferre, & tūc plena fide poterit ad ea quæ p̄missa sunt facillime peruenire, hæc nobis uniuersa inuisibilia ante oculos ponit. Ad hāc ingressi diabolū & potestatē huius mūdi, & harū tenebrarū uniuersa deserimus, deo cū fiducia proximam. Credere enī & sperare necesse est quæ deus iussit, cūq̄ diabolus in se ruerat abnegamus. Fidem spes sequit̄, itaq̄ de ipsa loquimur. Est igit̄ spes expectatio rerū omniū futurarū qua saluamur. Paulo scribēte apostolo. Spe enī salui sumus, spes autē quæ uidetur nō est spes. Quod enī uidet quis quid sperat, si autē quod nō uidemus speramus per patientiā expectamus. Hæc in se habet timorē nō illum cuius obliuisci, & quē foras mittere quisquis in fide uiuit. Sed qui unus est, de spiritibus quibus impletus Esaias testatur. Exiit uirga de radice iesse & flos de radice eius ascēdet, & requiescat sup eū spiritus scientiæ & pietatis, & replebit eum spiritus timoris domini, illū spiritū quē David canit dicens. Timete dominū

iratus. Amemus & nos christū eiusq; semp̄ quāramus amplexus & facile uidebitur esse omne difficile. Breuia putabimus uniuersa quae lōga sunt. Quodq; beata dei genitrix a filio suo nō didicit cōelos fabricare, angelos creare mira deitatis insignia operari: sed tantū humiliari, cæterarūq; uirtutū documenta intra humilitatis custodiā cōgregare.

Cap. xxvii. de iusticia & uitæ reconstitudine.

Ciam de iusticia disseramus, quae est singularū rerū & personarū æquissima distributio quā qs obtinens & cui adhærēs uitā suā disposita & sine cōturbatiōe conseruat. Custodit in oībus æquitatē scit quid deo debeat, qd sanctis & quid æqualibus reddat, qd nō deneget potestatibus huius sæculi, qd sibi retineat, quid pximo cōpetat, qd alienis cōcedit aut cōgruit. Iustū est enī deū colere & diligere ex toto corde, & ex tota anima, & ex tota uirtute. Sāctos & coeqles honorare, & tributa impēdere potestatibus supbū nō esse sed magis mitē & humilē, pximos tanq; se diligere, alienos & inimicos nō psequi odio sed amare. Subiectū esse prioribus uel ætate maioribus qa & dominus dū esset oīum dominus a Ioāne qui maior est in natis mulier, qa prior illo in natuitate hominū erat baptisator. Et sic adimpleri omnē iusticiā protestat. Ex hac misericordia nascitur obsequiū dei sicut generat, in his omnibus quisq; inuenitur, nō in merito in christo inuenitur permanere, quoniā hæc omnia ipse christus est. Paulus nos gloriosus informat, & instruit de christo dicens. Qui est nobis a deo iusticia & sanctificatio & redemptio. Item alio loco qui misericordia & pax & dilectio quem Agapem uocant. Iniquus enim si sequitur iusticiā negat iniuitatem. Stultus si sequatur dei sapientiā, negat stulticiam quodq; sapientia, fortitudo: temperantia & castitas solum